

CÔNG LÝ NHÌN XUỐNG TỰ TRỜI CAO!

Matusalemme - cậu bé què - và Eliogabalo (**Gabalo**) là hai thiếu niên nghèo của thành phố. Ngay từ mở mắt chào đời cả hai đã sống nơi **Viện Tế Bần**.

Một ngày Gabalo cất tiếng hỏi bạn Matusalemme trong khi cả hai cùng chơi tuyết trước cổng vào Viện:

- *Bạn có biết ngày mai là lễ Giáng Sinh không?*

Matusalemme trả lời ngay:

- A, thật thế sao?

Trả lời xong, cậu bé lại nói tiếp:

- *Mà này Gabalo, bạn có tin là Ông Già Noel có thật không?*

Gabalo đáp liền:

- *Có chứ, Ông Già Noel có thật mà!*

Matusalemme lại hỏi:

- Nếu có thật, thì tại sao không bao giờ thấy Ông Già Noel đến đây, nơi căn nhà người nghèo này của chúng mình?

Gabalo giải thích:

- *Bạn biết rõ là chúng ta ở một con đường cong queo thật ngoằn-ngoè mà, có lẽ chính vì thế mà Ông Già Noel không tìm ra!*

Gabalo vốn tính lạc quan, luôn luôn chỉ cho Matusalemme thấy khía cạnh tốt đẹp của các sự kiện, ngay cả khi không có khía cạnh nào đẹp cả!

Vào chính lúc ấy thì một chiếc xe hơi tung vào một con chó khiến nó ngã lăn trên tuyết. Gabalo vội chạy đến cứu giúp con chó và thấy rằng con chó đã bị gãy một chân. Gabalo liền lấy một chiếc que nhỏ rồi cột chặt vào chân con chó. Gabalo lại thấy trên cổ con chó có tấm bảng nhỏ cho biết nó thuộc về bác sĩ Carruthers, một vị bác sĩ rất nổi tiếng trong thành phố. Gabalo ôm con chó trên hai tay và đi về phía nhà vị bác sĩ.

Bác sĩ Carruthers có bộ râu dài trắng toát - y như Ông Già Noel - tươi cười đón tiếp Gabalo. Ông vui vẻ hỏi ai đã bó chân cho con chó chặt chẽ tuyệt vời như thế này? Gabalo hãnh diện trả lời: "Chính con đó!"

Rồi cậu bé liến thoắng kể cho vị bác sĩ tốt lành nghe các câu chuyện mà Gabalo từng cứu giúp các con vật và chữa lành các con vật như thế nào. Bác sĩ Carruthers âu yếm nói:

- Con đúng thật là đứa bé giỏi giang, thật tháo vát!

Vừa nói vị bác sĩ vừa nhìn thẳng vào đôi mắt tinh anh của cậu bé nghèo và nói thêm:

- Con có muốn đến đây sống với bác sĩ để con có một người cha rồi con học hành đến nơi đến chốn để trở thành bác sĩ không?

Gabalo ngạc nhiên sững sờ đến độ không thốt nên được lời nào.

Trong phút chốc cậu bé nghĩ đến chuyện rời khỏi Căn Nhà dành cho Người Nghèo để đến đây sống với một người cha và được học hành để trở thành bác sĩ! Cậu bé ấp a ấp úng trả lời:

- Ô, thưa bác sĩ, có, con muốn lắm!

Vừa trả lời xong, niềm vui bỗng tan nhanh nhường chỗ cho cái buồn thăm thẳm nơi ánh mắt. **Gabalo nghĩ ngay đến Matusalemme người bạn nhỏ què quặt của mình nơi Viện Tế Bần.** Nếu mình ra đi, ai sẽ là người chăm nom săn sóc cho bé Matusalemme? .. Gabalo liền lấy hết can đảm thưa:

- Con xin cảm ơn bác sĩ nhiều lắm .. nhưng rất tiếc là con không thể đến ở đây được!

Nói xong, cậu bé lao nhanh ra khỏi nhà, trước khi bác sĩ Carruthers có thể trông thấy đôi hàng nước mắt lăn dài trên đôi gò má của cậu bé vừa thông minh vừa nhân hậu!

Ngay chiều hôm ấy, bác sĩ Carruthers xuất hiện trước cổng Viện Tế Bần trên tay mang đầy các gói quà dành cho các trẻ em nghèo trong Viện. Vừa trông thấy bác sĩ, cậu bé Matusalemme lớn tiếng reo vui:

- Ông Già Noel tới kìa!

Vị bác sĩ tốt lành bật tiếng cười thật to và trong khi trao cho cậu bé một gói quà có đủ màu sắc tươi vui, ông để ý thấy Matusalemme bị què. Ông âu yếm hỏi cậu bé vài câu hỏi. Ngừng một lát, bác sĩ Carruthers nói:

- Bác sĩ quen biết một nhà thương có thể chữa con khỏi tật. Con có bà con hay bạn bè gì không?

Matusalemme vui mừng trả lời ngay:

- Thưa bác sĩ có! Con có Gabalo!

Bác sĩ Carruthers đưa đôi mắt dò xét nhìn Gabalo và hiểu rằng cậu bé từ chối đề nghị đến ở với mình chỉ vì không muốn bỏ rơi người bạn què bé nhỏ đáng thương Matusalemme! Ông quay sang Gabalo và âu yếm hỏi:

- Chính vì người bạn này mà con không muốn đến ở với bác sĩ, có đúng thế không?

Gabalo thành thật thẳng thắn đáp:

- Dạ, đúng như thế. Con là tất cả những gì mà bạn con có được!

Bác sĩ Carruthers vô cùng cảm kích và thật xúc động trước tâm tình cao quý của cậu bé nghèo Gabalo. Ông quyết định chẳng những nhận Gabalo mà còn nhận thêm Matusalemme và đem cả hai về sống nơi nhà mình.

Lần này thì cậu bé Gabalo tốt lành không còn dấu kín những giọt nước mắt nữa. Cậu để cho đôi dòng lệ tự do tuôn trào. Cậu khóc vì tri ân và vì vui mừng. Trong khi đó thì bé Matusalemme vô tư lự đã vỗ tay reo vui vì sung sướng.

Ngay lúc ấy bé Matusalemme không hề biết được rằng một ngày kia mình sẽ được chữa khỏi tật què còn Gabalo thì sẽ trở thành một bác sĩ giải phẫu nổi tiếng. Điều mà cậu bé biết chính là:

- Ông Già Noel đã tìm ra con đường của Viện Tế Bần và đã đến mang mình cùng Gabalo đi.

... "Lạy Chúa, xin tỏ cho chúng con thấy tình thương của Chúa, và ban ơn cứu độ cho chúng con. Tôi lắng nghe điều THIÊN CHÚA phán, điều Chúa phán là lời chúc bình an cho dân Người, cho kẻ trung hiếu và những ai hướng lòng trí về Người. Chúa sẵn sàng ban ơn cứu độ cho ai kính sợ Chúa, để vinh quang của Người hằng chiếu tỏ trên đất nước chúng ta. Tín nghĩa ân tình nay hội ngộ, hòa bình công lý đã giao duyên. Tín nghĩa mọc lên từ đất thấp, công lý nhìn xuống tự trời cao. Vâng, chính Chúa sẽ tặng ban phúc lộc và đất chúng ta trở sinh hoa trái. Công lý đi tiên phong trước mặt Người, mở lối cho Người đặt bước chân" (Thánh Vịnh 85(84),8-14).

(*"La Mia Messa", 1 Ottobre 2012 - 31 Dicembre 2012, Anno VI, vol.IV, Casa Mariana Editrice, trang 474-476*)

Sr. Jean Berchmans Minh Nguyệt